

tære Underklasser, og derfor kan ikke Bestemmelse af Hæderstegnet eller Lønnings-tillæget for 8 eller 16 Aars dadelfri Tjeneste tillige tages med i Betragtning ved Pensionens Fastsættelse. — Under Behandlingen i Folketinget er der tilføjet enkelte Ændringer til Forslaget. Saaledes har man i § 2 føjet til, at Pensionen dog i intet Tilfælde kan blive mindre, end den vilde være bleven, dersom vedkommende var forbleven i sin Stilling i de militære Underklasser paa den sidste Lønning, han oppebar før Forfremmelsen. Det var Meningen ogsaa fra min Side, da Forslaget blev fremsat, men da der rejstes Tvivl om, hvor vidt Forslaget ikke kunde misforstaas i denne Henseende, føjede man dette særlig til. — Endvidere føjedes der en ny § 3 til, hvorefter de samme Regler, som ere angivne for Pensionsberegning i § 2, skulle gælde, naar en Tjenestemand, der hører under de civile Arbejdere i Hærens eller Søværnets Tjeneste, rykker op i en Stilling, der vil give ham Pension efter den almindelige Pensionslov for Embedsmænd. De, der omhandles i § 2, ere dem, der høre under de militære Underklassers Pensionslov, men her udvides Bestemmelsen tillige til at gælde de civile Arbejdere under Hæren og Søværnet, naar de rykke op til at beklæde en Stilling, der giver dem Pensionsret som for Embedsmænd. — Endelig er det bestemt, at Loven skal træde i Kraft fra 1. April 1907; det var et Ønske fra de faste Mænd paa Orlogsværftet, og jeg har ment, at det var berettiget at imødekomme dette.

Carstensen: Der er neppe nogen Tvivl om, at det foreliggende Lovforslag, naar det ophøjes til Lov, vil vække en vis Tilfredshed hos de Embedsmænd og Bestillingsmænd, som det omhandler. Det er jo en delvis Opfyldelse af en Henvendelse, der i sin Tid er sket, og man har taget saa meget Hensyn til denne Henvendelse, at der ikke kan rejses nogen Klage derover. Det, der er Hovedpunktet i Forslaget, er ikke blot det, der nævnedes af den højtærede Minister i første Instans, at Arbejdsdagens aarlige Antal er sat til 304 mod 293, hvilket jo giver en forøget Indtægt og altsaa en Forøgelse af det Beløb, hvorefter Pensionen bestemmes. Men hvad der er nok saa væsentligt, er det andet Punkt, som den højtærede Minister berørte, Bestemmelsen om, at den Tjeneste, der er gjort som Underbefalingsmand, regnes med, naar vedkommende bliver Embedsmand og skal

pensioneres. Det er navnlig denne Bestemmelse, der vil vække megen Tilfredshed, idet mange dygtige Underofficerer, naar de ere komne til en vis Alder og saa avancere op, kort Tid efter dø eller blive for gamle til at arbejde og saa ikke har noget Udbytte af den lange Tjenestetid, der er gaaet forud for deres Embedsmandsstilling. — Der er imidlertid ved Affattelsen af Lovforslaget vistnok indløbet en Misforstaaelse. Man har ikke lagt Mærke til, at der er et ganske enkelt Korps af disse Befalingsmænd, som har en Aldersgrænse. Saaledes som Forslaget nu er affattet, hvorefter Pensionsalderen begynder med 25 Aar med Fradrag af 10 Aar, kan en Mand, naar han bliver 65 Aar, faa fuld Pension; det er de 30 Aar, som give det. Men naar der er en Aldersgrænse, saaledes som der er for Flaadens Maskinkorps, kunne de ikke naa længere end til 60 Aar, da dette er Aldersgrænsen, og de kunne altsaa normalt kun naa til 25 Aars Tjeneste. Der fradrages altsaa omtrent $\frac{5}{30}$ af den højeste Pension, og dette er jo ikke saa ringe et Beløb. Det vil for enkeltes vedkommende forringe Pensionen med over et Par Hundrede Kroner, hvilket er en stor Sum for en Mand, der maaske sidder med Børn. Jeg vilde derfor være meget fristet til at foreslaa en Ændring, men efter den Stilling, den højtærede Minister har indtaget til et Forslag, der gik i en noget anden Retning og krævede en Nedsættelse af Udgangsalderen, de 25 Aar, vil jeg ikke foreslaa nogen Ændring, men lade mig nøje med at forespørge den højtærede Minister, om han ikke kunde bøde paa dette Misforhold, der bestaar i, at Folk falde for Aldersgrænsen og derved afskæres fra at tjene de 5 Aar til, som ere nødvendige for at faa fuld Pension, ved paa de aarlige Finanslove at indsætte et mindre Beløb, hvormed den Forskel dækkes, som vedkommende vil tabe ved, at han ikke kan blive længere i Tjenesten end til sit 60de Aar. Der kunde jo være Spørgsmaal om igennem en Ændring i Loven om Søværnets Ordning at forandre Aldersgrænsen og sætte denne til 65 Aar. Men det er noget, jeg for mit Vedkommende meget nødig vilde anbefale. Der er ingen Tvivl om, at den nyere Skibskonstruktions Maskiner ere saa vanskelige og udviklede og kræve en saadan Snarraadighed i aandelig Henseende og Bevægelighed i legemlig Henseende, at det er meget usikkert, om en Mand over 60 Aar kunde passe sin Plads fuldstændig fyldestgørende, og jeg